

EL JARDÍ DE LES ROSES

Hi havia una vegada un poblet molt bonic i ple de cases. Hi havia cases blanques i petites, cases grogues com un gelat de llimona, cases que semblaven castells, casetes blaves i petites com un barrufet,... En totes aquelles casetes vivia una gent molt feliç. Hi havia avis i àvies, oncles i tietes, cosins, cosines, pares, mares, nens i nenes i, sobretot, molts amics.

La Fada del Nord vivia en una d'aquelles casetes, una casa de color de mel de tarongina, amb una bonica font dels desitjos decorada amb dofins i envoltada per un bell jardí.

Un dia, un mussol missatger, de grans i adormits ulls, li va portar una carteta de la seva amiga, la Fada del Sud. Deia que li agradaria de tornar-la a veure que ja havia passat molt de temps des de l'última vegada que s'havien trobat, per celebrar els dos-cents anys de la divertida Fada de l'Est.

La Fada, més contenta que un picarol, ho va preparar tot pel viatge. Però just quan tancava la bossa li va venir un pensament: en tot aquest temps, qui tindria cura del bonic jardí? De les fulles seques, de les males herbes, de les erugues, dels cargols,...

Ja ho tinc!, es va dir. Als nens i nenes sempre els ha agradat venir a jugar sota els arbres. Segur que estaran encantats de tenir cura del jardí mentre jo seré fora. Així que va organitzar un berenar amb suc de maduixes, melmelada de roses, galetes de menta, confits de violeta, gelat d'espígol,... Els nens i nenes, en sortir de l'escola, es van dirigir tot contents a casa de la Fada del Nord.

Mentre berenaven a l'ombra dels til·lers, la fada els va preguntar si voldrien anar a jugar cada tarda al seu jardí i, alhora, si voldrien vigilar el seu bon aspecte. Els nens i nenes van acceptar amb il·lusió i la Fada del Nord va poder marxar a visitar la seva gran amiga, la Fada del Sud.

I els nens i nenes, cada tarda, entraven al jardí a jugar mentre vigilaven que tot conservés el seu aspecte bonic. Un treia les fulles que havien caigut a la font i no deixaven veure els peixets vermells. Un altre recollia alguna eruga tafanera o algun cargol endormiscat i els portava al prat de fora del jardí. Uns altres recollien els fruits més madurs i els posaven a la menjadora de les mallerengues... I així, jugant i col·laborant tots junts ho passaven d'allò més bé i eren feliços, fins que un dia van descobrir que en un racó del jardí havia començat a créixer un roser. Els nens i nenes el van contemplar admirats i van posar-se a cantar. I deien:

- Quines roses tan grans i vermelles que fa!
- Què boniques!
- En colliré una per a la mare...
- No! No podem tocar res del jardí!
- Cert. La fada s'enfadaria.
- Li hem promès que tindrem cura del seu jardí.
- Però si ella no sap que hi són aquestes roses...
- Per això mateix! Li agradarà veure que han crescut mentre nosaltres cuidavem el seu jardí.

La discussió entre els nens i nenes s'anava fent més i més gran. Tothom estava enfadat i ja no se sentien rialles al jardí.

- M'emportaré una rosa de totes totes- cridava un.
- I jo també- deia un altre.
- Si ho feu jo no tornaré a venir!- escridassava una nena.
- Ni falta que fa!
- La fada mai no ho sabrà- assegurava un.
- I tant que ho sabrà- plorava un altre.
- Qui li dirà? Tu li diràs- amenaçava un.
- Les fades tot ho saben, babau!- cridava un altre.

Mentre es barallaven i s'escridassaven no se'n van adonar que alguna cosa estava canviant al seu voltant. Aquelles roses tan boniques s'anaven omplint d'espines llargues i punxegudes.

- Mireu! Mireu!- va cridar un, assenyalant les roses.
- Vigileu! No us hi acosteu!
- Què ha passat?
- Quines espines tan terribles!
- Què dirà la fada quan torni?
- Aquestes flors no poden pas estar al seu bonic jardí!
- Hem de pensar la manera de treure-les!
- Tan maques com eren abans...

Els nens i nenes havien deixat de barallar-se i es miraven entristits aquell roser, que feia una estona era tan bonic.

Estava clar que havia estat la seva discussió el que havia provocat l'aparició d'aquelles enormes punxes. Calia trobar la manera de fer-les desaparèixer. Van pensar i pensar però semblava que no se'ls acudia res.

De cop van sentir un ventet suau que movia les fulles dels arbres i els refrescava les galtes. Es va aixecar un nuvot de pols i de dins va sortir-ne la fada. Els nens es van quedar muts de por. Però la fada no feia pas cara d'enfadada. Va mirar el roser, amb aquelles roses tan boniques però plenes amb aquelles espines tan terribles, i va mirar els nens i nenes. "Em sembla que necessiteu una mica d'ajuda", els va dir amb un somriure amable. Els nens i nenes van fer que sí amb el cap, tot avergonyits.

La fada, sabent que eren nens i nenes de bon cor, els va donar la seva capa, que era verda com les pomes dolces de finals d'estiu. "Feu-ne tot de fulles i escriviu en cadascuna una paraula ben bonica. Després porteu-les al roser. Si les heu escrit de tot cor les roses us donaran les gràcies." I sense dir-los res més va entrar cap a casa seva.

Els nens i nenes, un cop recuperats de la sorpresa, van començar a pensar quines paraules podrien escriure. I no els hi va costar gens, perquè sabien molt bé quins eren els tresors que compartien.

Un cop retallades les fulles de la roba de la capa de la fada, hi van escriure aquelles paraules que portaven al fons del cor i les van anar posant entre les punxes de les roses mentre cadascú deia, amb veu ben alta i clara, la seva paraula:

- amistat
- estimació
- sinceritat
- ajuda
- generositat
- il·lusió
- esforç
- respecte
- responsabilitat

I a mesura que les roses s'anaven omplint d'aquelles fulles que els portaven els nens i nenes, les terribles punxes anaven desapareixent, fins que no en va quedar cap ni una.

Els nens i nenes van contemplar les roses admirats i, com el primer dia, tots es van posar a cantar.

La fada, que havia sortit silenciosament al jardí, els va fer un gran somriure. “Podeu venir al jardí sempre que vulgueu. Aquestes roses tan especials no es marciran mai, perquè estan fetes de totes les vostres millors qualitats i sentiments. No les oblideu mai i sempre tindreu una rosa que us alegrarà el cor.”

I aquella bella cançó de la rosa va quedar gravada per sempre a la memòria i al cor dels nens i nenes.